

[Kjelgaard]

rettighederne. Det lyder så smukt og så idealistisk, men hvor er det inkonsekvent.

Alternativet for kulkøb er f. eks. Polen eller Rusland, lande, der i uhyggelig grad undertrykker menneskerettighederne, men set gennem socialistiske briller gavner vi tilsyneladende menneskerettighederne i disse lande bedst ved en udvidet samhandel. Logikken er svær at få øje på, især for udenforstående.

Når det kommer til stykket, er jeg bange for, at de smukke motiver bag er noget sekundært. Meget kunne tyde på, som andre ordførere også har været inde på det, at det egentlige ærinde med forslaget er et forsøg på at undergrave vort eget demokrati ved at forøge omkostningerne, ved at svække konkurrenceevnen, ved at øge lønpresset, ved at indføre diskrimination og censur. Det vil vi ikke være med til, for selv om demokrati er en dårlig styrreform, der medfører megen spildtid, så er der ingen, der har opfundet noget, der er bedre, og demokrati er ikke, som mange tror, noget selvfølgeligt, men noget, vi hver eneste dag skal kæmpe for. Den kamp vil vi i det konservative folkeparti til gengæld gerne deltage i, og det gør vi bl. a. ved at afvise forslag nr. B 42.

Melchior (CD):

Det var ikke uden en vis kildrende spænding, at man fulgte den socialdemokratiske ordfører, hr. Poul Nielsons tale her i dag. Jeg giver udtryk for min sympati; han har haft det svært.

Han kom til det resultat, at yderligere danske skridt kun kunne være supplerende til, hvad internationale organer måtte vedtage at gøre, og jeg er da enig med ham i, at skal de have egentlig boykotagtig værdi, så ville det da være den rigtigste fremgangsmåde. Men hvorfor afskærer han sig nu lige pludselig fra, at Danmark kunne være inspirerende ved andet end ord, nemlig ved handling?

Jeg er imod, og det er mit parti – det er ikke nogen nyhed, det ved man fra mange andre lejligheder – det her fremsatte forslag fra VS' side, men jeg kan da ikke underkende, at hvis jeg var tilhænger af aktioner af den art og gerne ville have andre lande, Norden, Europa, verden, til at deltage i noget sådant, så er Danmark nu ikke så ubetydeligt og kan heller ikke være det i hr. Poul Nielsons øjne, at en virkelig handling af denne

art ensidigt fra Danmarks side ikke ville vække meget betydelig opsigt og kunne blive til inspiration. Det ville ikke engang kilde Sydafrika noget sted under nogen lilletå, men det kunne da godt have en eksempel-skabende værdi af den art, som hr. Poul Nielson altså foregiver at være interesseret i.

Derfor er det en underlig balancegang, når man lytter til eller senere får lejlighed til at læse hr. Poul Nielsons tale. Det er et stort dilemma, og det viser sig jo, at socialdemokratiet er i dette dilemma. Partiet som sådant vedtager altså noget, og dets talsmænd på tinge siger noget tilsvarende, som partiets organer vedtager, men når det så kommer til de besluttende organer i de aktuelle sager, altså f. eks. bestyrelser i elværkerne, hvor der også sidder socialdemokrater, så træffer man dér nogle andre beslutninger. De folk, der taler herinde, ved godt, at sådan er det gået, og så burde man tage det til efterretning og ikke fortsat holde sådan nogle taler, som man ved at der ikke bliver dækning for i det praktiske. Det er altså et dilemma for socialdemokratiet, og det er også et dilemma for regeringen, det skal jeg ikke bore så meget i, for den har det svært nok i forvejen, den skal stadig væk have lidt tid til at finde sig selv og hinanden.

Jeg kan erklære mig enig i en hovedbetragtning i bemærkningerne til forslaget, nemlig karakteriseringen af folketingsbeslutningen af den 26. maj. Jeg må erklære mig glad for, at mit parti og jeg stemte imod den, og jeg synes, at de, der stemte for den beslutning – og det var jo et flertal her i folketinget – egentlig må være lidt flove ved det. Ikke fordi man ikke en gang imellem skal kunne vedtage noget, der kun har demonstrationens værdi, for det kan være nødvendigt at gøre nogle markeringer, men dette afsnit, hvori flertallet i folketinget opfordrede regeringen til at skrive et brev til et selskab med en opfordring om, at man om muligt skal købe kul et andet sted, altså så vattet og så vagt, det er ikke engang nogen markering, det er en lusken udenom.

Så er man muligvis, og det har vi da hørt heroppefra nogle gange, forarget på dette selskabs bestyrelse over, at man ikke har rettet sig efter det. Jeg synes, at det pågældende selskab har sit alibi i fuld orden, for hvis det var folketingets vilje, at der ikke skulle købes kul i Sydafrika, så var det folketingets gan-